

G ENOMBROTET

#LIMHAMNSKYRKA * LIMHAMNSKYRKA.SE HÖST 2017

KYRKMAGASIN

LIMHAMNS FÖRSAMLING

BESÖK Linnégatan 17, 216 12 Limhamn

POST Box 346, 201 23 Malmö

TELEFON 040 2794 80

MEJL namn.namn@svenskakyrkan.se

församlingsherde och ansvarig utgivare
JONAS PERSSON 279151

vaktmästare
ROY PENDLETON 279468
ROY STÅLGARD 279496
AXEL TRUMPFHELLER 279164

diakoner
KERSTIN EKBLADH 279435
ANNELI LUNDGREN 279494

assistent
HELÉN ÖVERGAARD 279488

assistent/kommunikatör
BODIL ROLF 279480

församlingspedagoger
ANDERS CHRISTENSSON 279490
LOTTA SUNEMARK 279495
NICK BRANDSTEN 0731-536678

barnledare
CHARLOTTE ENGSTRÖM 279493

musiker
MARGARETA HAKSTEN 279472
MARIA WALLIN 279387
ALBIN JOHANSSON 279482
KAY HOLMQUIST 279470

husmor
EWA MÅNSSON 279485

lokalvårdare
AZHAR BEKLI 279480

övriga präster
HELENA MYRSTENER 279492
KJELL NILSSON 279491
SYLVIA ROSKVIST 279331
MIA HELLSTENIUS 279483

redaktör och skribent om inget annat anges
HELENA MYRSTENER

layout
BODIL ROLF

FACEBOOK Limhamns kyrka
TWITTER OCH INSTAGRAM #limhamnskyrka
WEBB limhamnskyrka.se

Välkomna till Limhamns kyrka på Limhamns kyrkogård, Norra Hyllievägen 25
och Limhamns församlingshus på Linnégatan 17, vid Limhamns torg!

SORGEN OCH GLÄDJEN, GLÄDJEN OCH SORGEN

Jag tror aldrig vi människor blir helt bekväma med döden. Och det är nog som det ska vara. Samtidigt tror jag vi alla behöver fundera över vad döden egentligen innebär och dela de tankarna med någon. Det vi talar om blir lättare att förstå och lättare att hantera. Så är det med allt i livet, ändå kan det vara så svårt ibland. Det är nog en del av livets villkor, det som vi behöver göra är inte alltid enkelt.

Allt har sin tid, står det i Predikaren – en av Bibelns böcker: en tid att gråta, en tid att le, en tid att sörja, en tid att dansa.

Vi sörjer våra döda. Vi saknar dem och sörjer. I allhelgonnatiden blir det extra tydligt med ljus på gravarna och minnesgudstjänster i våra kyrkor. Det är ju så vi gör – vi sörjer och saknar. Samtidigt är det ju ofta så att det vi minns av de saknade är ju glädjefulla minnen, stunder av skratt, leenden och (kanske!) dans. Men vi säger aldrig att vi gläds åt våra döda, för det skulle kunna betyda att vi gläds åt att de *är* döda, vilket ju är en helt annan sak. Men visst gläds vi åt minnet av dem vi saknar. Att minnas är inte samma sak som att sörja, att minnas är inte heller samma sak som att sakna. Vi kan minnas med ett leende, vi kan minnas och långsamt röra oss i rummet som i dans. Hur obekväma vi än är med det faktum att döden finns, hur mycket vi än saknar våra döda – så kan vi glädjas med dem i minnena, låta ett leende bryta sorgen, låta en enkel dansrörelse lossa stelheten i kroppen.

Att sörja har sin tid, att dansa har sin tid – de hör på något sätt samman.

SKAM

Filipe Nilsson skriver om skamberoende och skamkoma

Tak for alt, alt er love. Vänta här nu vad är det som händer? Denna fråga ställde nog många av oss i slutet av juni då det stod klart att serien Skam sänt sitt sista avsnitt.

DET VAR som om jag hade vaknat ur en Skamkoma som jag tryggt levtt i under cirka ett och ett halvt år tillsammans med många av mina vänner och andra tittare. Vi hade fått andas samma luft som karaktärerna i Skam, vi hade fått dela deras vardag i både uppgång och i motgång. När de grät fick även vi gråta, när de hade fjärilar i magen och var nyförälskade pirrade det även hos oss, när de kände lycka och glädje blev även vi glada. Men hur kommer det sig då att en tillsynes helt vanlig person kan bli helt fullkomligt uppslukad av en serie, kanske du frågar dig? Låt mig försöka förklara varför och förhoppningsvis övertyga dig om att se serien.

fullbordat äktenskap

FÖR ATT förstå Skam måste vi för det första förstå att Skam är ett genialiskt mästerverk inom medieproduktionsfältet. Själva serien är skapad på ett sådant sätt så att den bjuder in oss tittare till finrummet. Där är det uppdukat på ett sådant sätt så att även den mest karaktärsfullaste personen inte kan emotstå frestelserna. Serien bygger på klipp, inlägg och sms som publiceras på den officiella hemsidan i realtid för att sedan varje fredag sätta ihop till ett avsnitt. Helt enkelt ett genialiskt sätt att producera media på eftersom det idag

är vanligare att vi konsumerar media på så olika sätt, exempelvis genom att kolla på korta klipp eller att streama när det passar oss tittare bäst. Kombinera sedan detta med bra klippning och aktuell musik så har du ett koncept som garanterat tilltalar den yngre publiken. Men vi andra då? Vi som inte länge kan känna att vi tillhör den yngre publiken, varför blir vi besatta och trollbundna av skam?

upplevelser vi allra helst vill glömma

DEN STORA anledningen till detta anser jag att vi alla blir berörda på ett eller annat sätt av karaktärerna. De är så skickligt spelade så att oavsett om vi är mitt i tonåren eller har hunnit få distans till den, så ger karaktärerna oss en hög igenkänningsfaktor från våra egna liv. De lyckas att beröra de mest sköra och delikata delarna av våra sinnen och minnen, kanske till och med de delar samt upplevelser som vi allra helst vill glömma. För serien kan även ses som en stor lektion i kärlek och relationer, två livslånga stötestenar som aldrig åldras även om de stundtals mognar. Jag skulle vilja våga påstå att de flesta av oss som fastnat för Skam har genomgått en resa under seriens gång som bäst kan liknas vid en trestegsraket.

VID DET första steget sker den omedelbara förälskelsen i karaktärerna och det norska språket. Helt plötsligt tror man att man är norsk och börjar planera inför helgens vors där man ska hooke med första bästa drittsekk för att få den rätta känslan. Det är även i detta stadium man hittar sina favoritkaraktärer som man sedermera under seriens gång kommer ömma lite extra för. Dessvärre uppstår även här den första hjärtekrossande sorgen, nämligen att vi i Sverige inte får uppleva Russetiden och troligtvis aldrig kommer att få åka i en Russebus.

I DET andra steget uppstår den riktiga besatt-heten, för nu plötsligt går det inte att urskilja om karaktärerna är på riktigt eller skådespelare. Detta eftersom man redan har addat dem på samtliga sociala medier. Innerst inne vet man kanske egentligen att de är skådespelare men man intalar sig själv att en låtsaskompis har väl aldrig skadat någon.

I DET tredje steget är resan så komplett att man skulle kunna likna det vid ett fullbordat äktenskap. Nu är man som ett med serien och troligtvis redan kär i flertalet av karaktärerna och kanske har man till och med hunnit göra slut med några av dem. Det är även i detta steg som själva Skamkoman uppstår och serien är nu en helt naturlig del av ens liv vilket man knappt reflekterar över längre. Det enda som påminner oss om att det är fiktion, är att vi kan gå tillbaka och konsumera klippen eller avsnitten likt musik, titta om dem igen beroende vilket humör vi är på. Något som egentligen snarare är en regel än ett undantag.

NU NÄR allt är över och separationsångesten infunnit sig, då inser jag det fantastiska. Nämligen att vi tittare kanske har fått den finaste presenten en människa kan få, en påminnelse om kärleksbudet. Vi har fått Skam som en påminnelse om att "alt er love" och det är våra handlingar som skapar konsekvenser för morgondagen, hat föder hat men kärlek föder kärlek därför har jag endast en sak att tillägga: Skam! Tak for alt!

FILIPPE NILSSON

LÄRARE PÅ SKOLA OCH I KYRKA

– ALT ER LOVE

INGEN KOMMER UN DAN

SKAMPÅLEN HAR FLYTTAT DIREKT IN I VÅRA HEM

Förr i tiden, i det gamla klassamhället, fanns skammen liksom inbyggd i det sociala livet. Man "visste sin plats"; en bonde var alltid underlägsen en präst eller borgare. En kvinna var alltid underlägsen en/sin man.

Ännu tidigare, i feodalsamhället, var skökan och bödeln samhällets avskum som alla fick spotta på. På torget stod skampålen där alla fick begäpa mer eller mindre grova brottslingar som brutit mot lagen.

Detta tjänade inte bara ett syfte som avskräckande exempel mot brottslighet, utan gav också möjlighet för den samlade folkmassan att känna sig överlägsna den stackaren som stod där med huvudet i stupstocken. För en kort stund behövde inte ens individerna ur de lägsta samhällsklasserna skämmas för sin tillhörighet; det fanns någon som var värre.

VAD TJÄNAR SKAMMEN FÖR SYFTE?

Men trots århundraden av utveckling på alla plan så bär vi fortfarande på denna känsla av skam, och en förmåga att skämmas. Den finns djupt rotad i oss och det är svårt att inte ställa sig frågan vad den tjänar för syfte? Är den ett första steg mot ånger? Om du har gjort någon illa måste du först känna skam för att sedan kunna ångra det du gjort? Eller kommer skammen först efter att du ångrat dig?

Om vi inte redan har hittat på något eget att skämmas för så kan en blick på tv eller bland de glassiga magasinerna i tidningshyllan ge oss en uppsjö av idéer på saker att skämmas över: våra kroppar, vår mathållning, vår inredning, våra jobb, etc.

Vi ska alltid kunna bli smalare, få glansigare och tjockare hår, äta mer hälsosamt, inreda snyggare med fler loppisfynd (som givetvis ska slipas och målas i rätt industriturkos nyans) och utöver det ska vi bli bättre på att löneförhandla med chefen, sätta gränser mot densamma, alternativt säga upp oss och bli självförsörjande ekobönder.

SKAMKÄNSLOR GÅR I ARV TILL BARNEN

Alla dessa aktiviteter ska givetvis dokumenteras med före/efterbilder och läggas upp i realtid på Instagram. Om man då är en ensamstående mamma med undersköterskelön och två barn i skolåldern, kan skammen och skuld känslorna bli övermäktiga. En känsla av att ens eget liv inte duger, att man inte kan erbjuda sina barn samma prylar och upplevelser som deras skolkamrater. Skamkänslorna går sedan i arv till barnen och så föder skam ännu mera skam och människan blir aldrig fri.

Samhället blir aldrig fritt och precis som för tvåhundra år sedan finns det en tydlig gräns mellan de som har, och de som inte har, de som ÄR något och de som inte är. Skillnaden är bara att skampålen flyttat från torget in i våra datorer och telefoner, direkt in i våra hem.

SKAMLÖS

av Petra Farzaneh

Skam... Tar dej som gisslan.
Skam....Att inte vara som andra.
Skam....Att vara som andra!
Skam... Att gå i andras ledspår och
leva ett liv som inte är ditt.
Skam....Att leva ditt liv som du vill
men att aldrig riktigt passa in.
Skammen som följer dej genom livet.
En vän att lita på.
Som äter dej inifrån.
Förminskar dej och gör dej halv.
Halv inför dej själv.
Men hel inför Gud.
Gud ser vad du är.
Vem du är.
Bortom skammen.

Befria dej från skammen.
Från det som inte är du. Du är duglig.
Med fel och brister.
Och med det vackra.
Det mänskliga.

TRE FRÅGOR

till Ulla Christensson som är diakon.
Hon arbetar med människor som sitter
i fängelse eller i häkte.

VAD ÄR SKAM FÖR DIG?

Skam för mig är att känna mig otillräcklig, mindervär-
dig, inte motsvara de förväntningar som andra ställer
på mig. Också att inte kunna stå för vad jag gjort mot
någon, eller låtit bli att göra. Att inte kunna se folk i
ögonen.

HUR MÄRKER DU I DITT ARBETE ATT MÄNNISKOR BÄR ELLER PLÅGAS AV SKAM?

När jag besöker människor i häktet pratar vi ofta om
skam och skuld. Min erfarenhet är att skammen är
det som känns värst för den häktade. Begreppet skuld
verkar inte vara så personligt som skam.

Ofta säger de "det var inte min skuld, inte or-
sakat av mig". Skammen däremot är tyngre att bära.
Känslan av mindervärdighet, andras förakt, och ofta
även självförakt. I dessa samtal försöker jag " lyfta
"personen och stärka dennes självbild .

ÄR SKAMMEN ENBART DESTRUKTIV?

Att känna skam är inte enbart destruktivt, tänker jag.
Om man kan känna skam och inte minst skuld, visar
det att man erkänt dessa känslor, även om det gör
ont. Steg två blir att bearbeta dem. Förhoppningsvis
kan man ta ansvar för att inte hamna i situationer som
kan resultera i nya skuld- och skamkänslor. Lätt att
säga, svårt att göra. Detta medför långa samtalskon-
takter (som sällan hinns med på häktet, men däremot
på anstalt).

Iona - resan då kristendomen också blev min religion

Jag vänder mig om i sängen och tar upp den blinkande och tjutande mobiltelefonen. 03.20, om exakt 2 timmar, ska jag vara på flygplatsen. Jag har inga förväntningar, jag kände knappt för att åka igår när jag slängde i de sista sakerna i den hårda väskan.

Jag möter upp några andra unga ledare på Hyllie och tillsammans tar vi tåget 04.41 mot Kastrup, fortfarande utan förväntningar. Efter krångel med självincheckning och långa säkerhetskontroller är vi äntligen uppe i luften. En resa är påbörjad, en resa till en fantastisk ö. Men kan denna resa betyda mer, mer än just en resa? För någon, för någon som mig? Att bli konfirmandledare är något av de bästa beslut jag har tagit, resan till Iona var en självklarhet. En ledarresa med mitt underbara team. Men hur Iona skulle på-

verka min kristna tro var inte en självklarhet. För Iona skulle påverka min tro, mycket, positivt.

Efter ytterligare en flygplats och två timmars flygresor är vi framme i Glasgow. Där väntar en härlig busschaufför som ingen av oss förstår vad han säger, på grund av hans dialekt. Vi åker i flera timmar för att hinna med första färjan. Men lyckas på några sekunders marginal missa den. För första gången på denna resa känner jag mig lite ledsen - jag hade alltså förväntningar! En förväntan på att få komma fram ikväll. Det diskuteras angående lösningar, någon pratar om att vi ska stanna och sova i närheten av hamnen för att ta färja imorgon bitti, någon annan jublar för att det sägs finnas god skaldjursbuffé här i området och en tredje är nog glad för att slippa färjan idag. Men på nästa färja sitter vi alla sjutton, mer och mindre glada.

Efter ytterligare en bussresa får vi skjuts över av en liten gullig båt från Mull till Iona. Väl framme där vi ska bo, i så kallade MAC center, blir vi varmt välkomnade och tilldelas varsitt plastarmband. Ett sådant "What Would Jesus Do"-armband fast med deras egen logga på såklart, Iona Community 2017. Nu börjar det.

Jag känner en **SAMHÖRIGHET**

Dagarna är strukturerade men fantastiska. Vi delas in i smågrupper eller task teams som de kallar det. Det liknar lite elevhemmen i Harry Potter eller städgrupperna på Åsljunga (församlingens sommarkonfirmandläger). Vi blir indelade i Puffins, Seals och Otters. Alla har vi våra ansvarsområden som exempelvis städa toaletter, förbereda inför lunch eller "chop chop", mer exakt hacka grönsaker i köket. Man finner sig snabbt i miljön och jag stormtrivs. Fantastisk natur, extremt tyst och ingen mobiluppkoppling - vi lyckas hitta senare men i början var vi i alla fall lyckligt ovetande. Dagarna är strukturerade med väckning, gudstjänst, task teams, aktiviteter, lunch, mer aktiviteter, middag och slutligen en kvällsgudstjänst. Så fortsätter det sedan varje dag.

Kristendomen har varit **BEGRÄNSAD**

På vägen hem med pannan lutad mot de kalla glasen och hörlurarna som isolerar mig från verkligheten kommer jag till slutsatsen att, Iona var en upplevelse som jag tycker alla människor borde uppleva. Att få komma till en plats med så öppna och trevliga människor, som dessutom var kristna, fick mig att förstå att jag inte bara kan vara kristen när jag är konfirmandledare eller i Limhamns församling. För det är så jag känt, jag har känt att kristendomen har varit

begränsad. Att min tro bara fått vara befintlig i vissa sammanhang, bland vissa människor. Bara respekterad på vissa platser. Men på Iona fick jag lära mig att det finns platser i andra delar i världen där min kärlek till den kristna tron får flöda. För jag är inte kristen för att jag tror på bibeln. Jag är inte kristen bara för att jag är konfirmandledare. Jag är kristen för att när jag är kristen vågar jag vara mig själv. Jag känner en samhörighet, inte bara med Limhamns församling utan med alla andra kristna på denna jord.

När som helst, **VAR SOM HELST**

Som kristen får jag lära mig respektera människor precis som de är, samtidigt som jag inte får glömma bort att respektera mig själv. Som kristen får jag vara jag och bli accepterad som det jag:et. Men framförallt får jag vara troende kristen på mina villkor och jag har rätt att vara kristen när som helst, var som helst. Så tack Iona. Tack till resan då kristendomen också blev min religion.

SAGA

I augusti 2017 gjorde konfirmandledarteamet i Limhamns kyrka en resa till ön Iona utanför Skottlands kust. Här finns en kristen ekumenisk kommunitet, som arbetar för fred och social rättvisa. På bilderna; The abbey, utflykt till ön Staffa, The fallen Christ, ankomst till Iona, pilgrimsvandring och en portugisisk manet på en stenstrand, Vill du se fler bilder från Iona kollar du Limhamns kyrkas Facebooksida. Vill du veta mer om Iona och kommuniteten där besöker du deras webb iona.org.uk

GÅ TILL VILA

För många är ett Requiem ett stycke musik, som av en eller annan anledning fastnat i en människas medvetande som någonting skönt, vackert, dramatiskt, mäktigt - allt efter vilket Requiem som fastnat i vederbörandes medvetande.

VI HAR SÅDANA storslagna verk som Giuseppe Verdis Requiem, ett teatraliskt storslaget verk, som sällan lämnar åhörare oberörda.

Vi har Mozarts Requiem, med den alldeles speciella tillkomsthistorien, där en mystisk, maskerad man uppsökte Mozart och beställde en komposition.

Vi har Gabriel Faurés Requiem, som är mycket mildare i tonen än någon av de nyss nämnda, bl.a. därför, att Fauré använt sig av en helt annan typ av orkester och därmed åstadkommit den mildare tonen.

GEMENSAMT FÖR DESSA tre mycket olika Requier är att de är tonsättningar av texter som ingår i den romerskt katolska kyrkans liturgi, där "Dies irae" och skräcken inför döden och domen lockat många tonsättare till kraftfulla, inte sällan rent av brutala tonmålningar för stora ensembler.

JOHANNES BRAHMS "Ein deutsches Requiem" är ett helt annat slags dödsmissa. Skräcken inför döden och domen är borta. Istället talar Brahms tröstande. Det är Brahms medlidande med de sörjande och hans egna absoluta förvisning om en evig salighet som genomsyrar verket.

Här finns den fjärde satsen - "Huru ljuvliga äro icke dina boningar, Herre Sebaot" Psaltaren 84, verserna 2,3 och 5. I den sjätte satsen finns Paulus-orden som talar om att "Då skall det fullbordas, som står skrivet: Döden är uppslukad och seger är vunnen. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?"

Den avslutande satsen sammanfattar Ein deutsches Requiem med orden: "Saliga de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem."

EIN DEUTSCHES REQUIEM (Ett tyskt Requiem) förekommer oftast som ett storslaget verk med många medverkande i körer och orkestrar, men Brahms har själv svarat för "London-versionen", där verket har möjlighet att framföras i sammanhang, där kyrkorummen eller de vokala och instrumentala resurserna inte är så stora.

Denna London-version framförs i Limhamns kyrka av Malmö Kammarkör, solisterna Malin Landing och Håkan Vramsmo samt pianisterna Jolanta och Per Henrik Johansson.

DAN-OLOF STENLUND

5 NOVEMBER KL 15

Allhelgonatid i Limhamns kyrka

Fredag 3 november

Limhamns kyrka är öppen för besök, bön och ljusständning kl 15-21. Musik med församlingens musiker, från kl 17 musik med församlingens ungdomar

Lördag 4 november

Mässa kl 11

Limhamns kyrka är öppen för besök, bön och ljusständning kl 12-21
Minnesgudstjänst med Limhamns kyrkokör och solister kl 18
Efteråt Stefan Klaverdals musik white as snow

Söndag 5 november

Mässa kl 11

Limhamns kyrka är öppen för besök, bön och ljusständning kl 12-16.30
Allhelgonakonsert Ein deutsches Requiem med Malmö Kammarkör kl 15

Lördag 11 november

Minnesgudstjänst för dig som mist barn i späda ålder kl 17

Vad innebär det att vara man idag? I Limhamns kyrka, på Fars dag, funderar vi kring manlighet i evenemanget David eller Goliat.

DAVID ELLER GOLIAT – ett röstspel med bibliska proportioner om manliga strategier av och med Jonas Persson

Föreställ dig David och Goliat – herdepojken som senare blev kung – och den stora krigaren från Gat. Föreställ dig att de möts i ett samtal på en helt annan plats i en helt annan tid. Med sig in i samtalet har de sina erfarenheter av livet, kryddade med de bibelberättelser de väljer att citera ur. De är fortfarande i strid med varandra, men mer verbalt nu. Striden står om vad som är det viktiga i livet, vad som är själva livsuppgiften.

Kom och lyssna till dem och avgör vem av dem du liknar mest; David eller Goliat – kanske är det båda.

Limhamns kyrka
söndag 12 november kl 18

MUSIK OCH KONserter

i Limhamns kyrka

Musik i gudstjänst

Godpelkören Gospel Rose choir från S:t Johannes kyrka gästar oss i mässan
SÖNDAG 19 NOVEMBER KL 11

Mer musik i gudstjänst

Domssöndagen framförs Messe modale av Jehan Alain i mässan kl 11. Medverkar gör Agnes Wästfelt, sopran, Petra Hessung, alt samt våra egna musiker Margareta Haksten och Maria Wallin.
SÖNDAG 26 NOVEMBER KL 11

Sedvanlig mässa på 1 advent

med Limhamns kyrkokör och Limhamns Brassband
SÖNDAG 3 DECEMBER KL 11

Jul-sing along

Limhamns kyrkokör och Limhamns Brassband med solist Eva Rydén bjuder in till att sjunga med och lyssna till julens sånger. Konferencier är Martin Haksten. Inträdesbiljett finns att hämta gratis på församlingsexpeditionen från 27 november
SÖNDAG 10 DEC KL 15 OCH KL 18

Jubileum!

Lions julkonsert med Lyrans manskör under ledning av Bengt Alme, Nils Ohlsson, tenor och David Zhang, piano. Luciatåg under ledning av Ingrid Runhage. Årets konsert är den 40:e i Limhamns kyrka!
SÖNDAG 17 DECEMBER KL 16

Julafton

Julbön kl 16 med solist Eva Rydén
Julnattsmässa kl 23.30 med Limhamns kyrkokör, solister och musiker

JUBILEUM

Det är sen eftermiddag eller tidig kväll och jag sitter vid mitt köksbord och tittar ut på naturen. Det blåser en frisk nordlig vind och det finns knappt några löv kvar på träden. Här på Söderslätt blåser det nästan alltid även när det är vindstilla!

Hösten är i antågande. Yngste sonen har precis fyllt 30 år, hur nu det gick till! Tankarna påminner mig om att det faktiskt är 30 år sedan Limhamns församling startade mötesplatserna för barn och familj. Då träffades vi 1 gång i veckan. Genom åren har vi utökat till 4 träffar per vecka; Sång och lek 2 gånger /vecka, Babycafé och Café Papa 1 gång/vecka. Jag tror och hoppas att alla våra besökare tycker om att komma till oss!

LOTTA SUNEMARK

För att fira dessa våra 30 år bjuder vi på tårta på mötesplats barn 6, 7, 9 och 10 november. Välkommen!

LOPPIS

Gåvorna till oss är många och församlingshuset börjar spricka i sömmarna... Välkommen till höstens loppis. Saker och ting, kläder och väskor - allt säljes till förmån för vårt diakonala arbete bland utsatta i samhället. Klockan 10 öppnar vi för visning, klockan 10.30 är det säljstart.

**Limhamns församlingshus
lördag 25 november kl 10-14**

JULVANDRING

Under några hektiska dagar i slutet av november byggs ett jullandskap upp i stora salen i församlingshuset. Scener med dockor i nästan mänsklig storlek beskriver Jesu födelse. Och så bjuds förskolorna i Limhamn in att ta del av berättelsen.

**Julvandringen är öppen för alla
4-7 och 11-13 december kl 13-15**

Birger berättar om sitt
arbete för en grupp
konfirmander i Limhamns kyrka

en sekund i evigheten

Jag har lärt mig att hantera att **JAG ÄR DÖDLIG**

Begravningsentreprenör Birger Signäs skriver i allhelgonatid om liv och död.

”Jag mötte Döden idag” är några rader ur en dikt av Bo Setterlind. Och en del av min vardag. I mitt arbete som begravningsentreprenör möter jag Döden i alla dess skepnader. Den kan komma som en befriare efter ett lång lidande men oftast är den ovälkommen och skapar sorg och saknad. Mötet med de anhöriga och att tillsammans med dem forma ett avsked för en älskad anhörig är en av de fantastiska saker i mitt arbete.

DÖDEN drabbar alla. Det enda säkra vi vet från det att vi föds är ju att vi en gång skall dö. Ändå är det så många som i vårt liv inte ser döden som en del av livet. Hade vi gjort det så kanske vi hade stannat till och uppskattat de där ”guldklimparna” i livet lite mer. Kanske vi alla borde bli bättre på att visa de människor som finns runt oss hur viktiga de är för oss? Det är så lätt att ta varandra för givet.

OCH så plötsligt slår döden till och man fick kanske inte sagt det där som man så gärna ville ha sagt. Det är något jag lärt mig under mina år i yrket att man borde bli bättre på. En annan sak är att jag lärt mig att hantera att jag är dödlig. Jag skall också dö en dag. Döden är inget jag ser fram emot, jag har för mycket kvar att hinna med, men jag är inte rädd för döden som sådan.

ATT arbeta nära döden ger kanske insikten att omfamna Livet, här och nu. Att njuta av en stund i solen, en promenad längs stranden, en kopp kaffe på morgonen eller vad som nu är viktigt. Så det gäller att leva alla de dagar man har.

VI går in i Allhelgonatiden, en tid när vi stannar upp och minns alla dem som vi inte längre har mitt ibland oss. Besöker en grav eller en minneslund i tacksamhet för det de gav och det de betydde i livet. Tänd då ett ljus för dem, samtidigt som det är ett ljus för dig och det du betyder och ger för dem som är runt dig. Plötsligt ser du att du är i ett större sammanhang, ett av många ljus. Vi är en sekund i evigheten men våra liv är en oersättlighet.

BIRGER SIGNÄS

Herren välsignar oss
och beskyddar oss
Herren låter sitt ansikte lysa
mot oss och visar oss nåd
Herren vänder sitt ansikte
till oss och ger oss sin fred

